

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Arménská republika
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2021, č. j. CPR-1013-18/ČJ-2021-930310-V238

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 29. 12. 2021, č. j. CPR-1013-18/ČJ-2021-930310-V238, jakož i rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 12. 2020, č. j. KRPS-306602-24/ČJ-2020-010022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právní zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2021, č. j. CPR-1013-18/ČJ-2021-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí ze dne 16. 12. 2020, č. j. KRPS-306602-24/ČJ-2020-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 7 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Napadeným rozhodnutím byla doba zákazu pobytu zkrácena na 10 měsíců, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 2. 2022, č. j. 19 A 2/2022-35, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 27/2022-34, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že jeho rozšířený senát dospěl v usnesení ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-33, k jinému právnímu názoru, než který byl vysloven v předcházejícím zrušujícím rozsudku ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28. Tento výklad § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl pro rozhodující druhý senát Nejvyššího správního soudu závazný. Nejvyšší správní soud odkázal na usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, dle něhož lze kasační závaznost překonat pouze odchylnou judikaturou soudů precedenčně nadřazených Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že byl vázán právním názorem rozšířeného senátu zaujatým ve věci sp. zn. 5 Azs 50/2021. Nejvyšší správní soud konstatoval, že vyloučení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany z osobní působnosti zákona o pobytu cizinců neplatí bezvýjimečně. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je oprávněn setrvat na území podle § 3d odst. 1 zákona o azylu. Setrvání na území je pro účely správního vyhoštění považováno za přechodný pobyt, lze tedy rozhodnout o vyhoštění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jsou-li pro to splněny podmínky podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tedy pobývá-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Nejvyšší správní soud zároveň dovodil, že zákon o pobytu cizinců předpokládá, že lze řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu vést souběžně. Jestliže by bylo možné vyhostit pouze cizince, který aktuálně v době rozhodování o správním vyhoštění pobývá na území neoprávněně, porušila by Česká republika svůj závazek účinně navracet cizince v souladu s cílem směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008

o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat tak, že se vztahuje i na neoprávněný pobyt před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť ani podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizinec nezíská plnohodnotné oprávnění k pobytu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal nesprávné zjištění skutkového stavu. Zdůraznil, že se dne 15. 12. 2020 dobrovolně dostavil do karanténního střediska pracoviště Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky Bělá – Jezová, s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Toto mu bylo odepřeno, namísto toho, aby s ním byly zahájeny úkony ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, byla přivolána hlídka cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, která na místě žalobce zajistila a eskortovala na služebnu OCP OPKPE Praha – Karlín, zde s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění a dne 16. 12. 2020 byl žalobce propuštěn a opakovaně odcestoval do karanténního střediska Bělá – Jezová, kde požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce je přesvědčen, že pokud na místě uvedl, že hodlá požádat ČR o mezinárodní ochranu, žalovaný toto měl umožnit neprodleně.
4. Žalobce namítal, že žalovaný postupoval nestandardně způsobem, který následně odůvodnil komparací ustanovení zákona o pobytu cizinců a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce je přesvědčen, že postup žalovaného vychází ze správní praxe, která byla v obdobných případech vytvořena a která je dlouhodobě aplikována.
5. Nejvyšší správní soud však jednoznačně uvedl, že na žalobce se s ohledem na projevený úmysl požádat o mezinárodní ochranu vztahovalo ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Toto posouzení opřel soud o jednoznačné projevení svobodné vůle žalobce, což bylo zaznamenáno do úředního záznamu ze dne 15. 12. 2020. Podstatným je v posuzované věci prvek dobrovolnosti a projev vůle. Tímto okamžikem žalobce splnil podmínky zákona o azylu. Žalobce i nadále považuje postup žalovaného za nezákonný, v čemž ho podpořil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku č. j. 9 Azs 190/2021-28 v bodě 21 postup žalovaného označil za nesprávný. Žalobce namítá, že odkaz na ust. § 3d odst. 1 zákona o azylu, není přílehlavý na jeho případ. Uvedené ustanovení postihuje situace, kdy podá osoba opakovaně žádost o mezinárodní ochranu, a jedná se o případy, kdy zákon o azylu nepřiznává opakované žádosti možnost setrvání na území. Poté jednoznačně nastává situace, kdy žadatel není oprávněn požádat o pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců a lze v jeho případě uplatnit sankce správního vyhoštění současně s jeho zajištěním nebo nařízením zvláštního opatření. K těmto zvláštním opatřením může být přistoupeno i v rámci zákona o azylu. Žalobce nerozporoval, že jeho oprávněný pobyt na území ČR byl ukončen zánikem zaměstnanecké karty, nicméně mu tato okolnost do prosince roku 2020 známa nebyla, neboť povolením k pobytu (zaměstnaneckou kartou) disponoval s platností do 18. 7. 2021. Svoji situaci začal řešit v okamžiku, kdy tuto kartu ztratil společně s cestovním dokladem. Z tohoto

důvodu v den dostavení se do karanténního střediska disponoval náhradním cestovním dokladem vydaným Arménským zastupitelským úřadem na území ČR.

6. Městský soud upozornil žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 11. 2023, ve věci CD proti Ministerstvu vnitra České republiky, C-257/22 (dále jen „CD, C-257/22“), a vyzval jej, aby se vyjádřil k vázanosti právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 27/2022-34. Ve svém vyjádření žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž není závaznost právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu absolutní, a která stanovuje situace, kdy jsou splněny podmínky pro odchýlení se od závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalobce zároveň konstatoval, že je městský soud v tomto případě vázán odchylnou judikaturou soudů precedenčně nadřazených Nejvyššímu správnímu soudu. Žalobce ve svém vyjádření dále obsáhle rozebírá pojem bezpečné země původu. Zároveň uvedl, že již více než dva roky žije ve společné domácnosti se svou partnerkou, občankou České republiky. Hodláji uzavřít manželství, čemuž má bránit řízení o správním vyhoštění žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
8. Městský soud upozornil žalovaného na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 11. 2023, ve věci CD, C-257/22, a vyzval jej, aby se vyjádřil k vázanosti právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 27/2022-34. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2023 uvedl, že neshledává závěr daného rozsudku Soudního dvora Evropské unie příležitým okolnostem předmětného řízení, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 12. 2020, avšak žádost o přiznání mezinárodní ochrany byla žalobcem podána dne 20. 12. 2020.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce na výzvu soudu ve stanovené době nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání.
10. V projednávané věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28, zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2021, č. j. 56 A 15/2021-24, i rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. CPR-1013-3/ČJ-2021-930310-V238, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým částečně změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 16. 12. 2020, č. j. KRPS-306602-24/ČJ-2020-010022. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla

stanovena na 1 rok. Napadené rozhodnutí žalovaného snížilo dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 10 měsíců, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 2. 2022, č. j. 19 A 2/2022-35, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nezákonnost spočívající v nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku č. j. 9 Azs 190/2021-28, neboť Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku jednoznačně konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany před zahájením řízení o správním vyhoštění, což shledal jako nezákonný postup v rozporu s § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

11. Žalovaný podal proti rozsudku Městského soudu v Praze v předmětné věci kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud věc posoudil pod sp. zn. 2 Azs 27/2022. Nejdříve řízení ve věci přerušil usnesením ze dne 24. 1. 2021, č. j. 2 Azs 27/2022-31, a následně rozsudkem ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 27/2022-34, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2022, č. j. 19 A 2/2022-35, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zavázal městský soud právním názorem vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-33. Rozšířený senát v tomto usnesení konstatoval, že správní orgán může zahájit řízení o správním vyhoštění cizince z důvodu jeho neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců i poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 odst. 1 zákona o azylu.
12. Městskému soudu je však zároveň známa pozdější judikatura precedenčně nadřazeného soudu, a sice Soudního dvora Evropské unie, který ve svém rozsudku ze dne 9. 11. 2023, ve věci CD, C-257/22. Soudní dvůr v tomto rozsudku konstatoval:

„Článek 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, jsou-li posuzovány ve světle bodu 9 odůvodnění této směrnice a ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany,

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání vydání rozhodnutí o navracení na základě čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115 vůči státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto v prvním stupni, a to bez ohledu na dobu pobytu, které se týká uvedené rozhodnutí o navracení.“

13. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45, konstatoval, že závěry v mezidobí vydaného rozsudku Soudního dvora EU představují změnu judikatury na úrovni, kterou je Nejvyšší správní soud povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb., bod 41 a judikaturu tam citovanou. Podle bodu 41 uvedeného usnesení rozšířeného senátu platí, že *„ani kasační závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu nemá absolutní povahu. Lze ji prolomit v případě změny skutkových či právních poměrů a dále při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Tak by tomu bylo v případě, že*

jinak o rozhodné právní otázce zvážil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr EU, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s., případně že by bylo k rozhodné otázce přijato stanovisko pléna či kolegia podle § 19 s. ř. s. To vše za situace, že by se tak stalo v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu v téže věci (usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007-56; shodně usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2018-50, body 30).“

14. Městský soud má tedy za to, že je v případě žalobce také povinen akceptovat změnu judikatury, kterou představuje v mezidobí vydaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie.
15. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28, konstatoval, že v případě žalobce je zřejmé, že žalobce nejprve projevil svou vůli požádat o mezinárodní ochranu, načež následně byl zadržen a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Byť žalobce v daném případě nepožádal o mezinárodní ochranu na jednom z předpokládaných míst, Nejvyšší správní soud dovodil, že jeho úmysl (projev vůle) byl zcela jednoznačný a podmínky splněny byly. Městský soud tedy vychází při posouzení žaloby ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozsudku, že žalobce nejprve projevil svou vůli požádat o mezinárodní ochranu (15. 12. 2020) a až následně s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. S ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 9 Azs 190/2021-28, který nebyl dotčen ani usnesením rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 50/2021-33, ani rozsudkem Soudního dvora Evropské unie CD, C-257/22, tak městský soud nemůže přisvědčit žalovanému, že se rozsudek CD, C-257/22 žalobce netýká.
16. Nejvyšší správní soud v případě žalobce rozsudkem č. j. 9 Azs 190/2021-28 stanovil, že s ohledem na skutečnost, že žalobce nejprve požádal o udělení mezinárodní ochrany a až následně s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, je takový postup s ohledem na § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nezákonný, neboť na žalobce nebylo možné příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců vztáhnout. Zahájení řízení o správním vyhoštění ze dne 15. 12. 2020 tak shledal nezákonným. Tento právní názor Nejvyššího správního soudu byl překonán výše citovaným usnesením rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 50/2021-33, jehož závěry byly na případ žalobce aplikovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 27/2022-34. Tento závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, tedy že správní orgány nepochybily, když s žalobcem zahájily řízení o správním vyhoštění, byl posléze překonán výše citovaným rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 11. 2023, ve věci CD, C-257/22.
17. V projednávané věci je tak podstatné, že žalobce podal nejprve žádost o udělení mezinárodní ochrany, a až poté s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Tento závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu v případě žalobce č. j. 9 Azs 190/2021-28, bod 16 až 21, zůstává judikaturou vydanou po vydání tohoto rozsudku nezměněn. Zároveň je z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu zřejmé, že Ministerstvo vnitra České republiky o této žádosti rozhodlo v prvním stupni dne 7. 10. 2021, s nabytím právní moci dne 1. 11. 2021.
18. V případě žalobce tedy nastala z hlediska časové posloupnosti prakticky stejná skutková situace jako v případě výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci CD, C-257/22 a v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 Azs 50/2021-45, když (i) žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany (15. 12. 2020),

- (ii) následně s ním policie zahájila řízení o správním vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany (15. 12. 2020), (iii) policie vydala rozhodnutí o správním vyhoštění (16. 12. 2020), aniž by vyčkala, jakým způsobem bude rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu (rozhodnuto dne 7. 10. 2021). Soudní dvůr přitom takový postup neumožňuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 50/2021-45 dospěl k závěru, že s ohledem na aktuální judikaturu Soudního dvora Evropské unie nemohlo být za dané situace vydáno rozhodnutí o navrácení, tj. rozhodnutí o správním vyhoštění, a pouze v případě negativního rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohlo být přijato rozhodnutí o navrácení žalobce, a to *„hned po zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu či současně s ním v rámci jednoho správního aktu“*.
19. Nejvyšší správní soud v bodě 25 rozsudku č. j. 5 Azs 50/2021-45 dále konstatoval, že pokud bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno dříve, než dotčený cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany, není nutné řízení o správním vyhoštění nově zahajovat, ale lze v něm pokračovat od stádia, v němž bylo přerušeno z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Naproti tomu, pokud už cizinec o udělení mezinárodní ochrany požádal, nejenže nelze vydat rozhodnutí o návratu, ale toto řízení není možné ani zahájit a vést, jak vyplývá z bodu 39 rozsudku Soudního dvora ve věci CD, C-257/22. Nejvyšší správní soud zároveň dovodil, že nelze-li na žadatele o udělení mezinárodní ochrany vztáhnout návratovou směrnici, neboť je mimo její personální působnost podle čl. 2 odst. 1 (nepobývá na území členského státu neoprávněně), není s ním možné návratové řízení vůbec vést.
20. Městský soud s ohledem na závěry Soudního dvora Evropské unie tedy shledal, že správní orgán I. stupně nemohl zahájit řízení o správním vyhoštění a vydat rozhodnutí o správním vyhoštění poté, co žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, a předtím, než bylo o této žádosti rozhodnuto správním orgánem. Městský soud tedy zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a zároveň zrušil i prvostupňové rozhodnutí (podle § 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť v rozhodné době nemohlo být vůbec vydáno, a řízení s žalobcem, coby žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, nemohlo být zahájeno před datem vydání prvního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
21. Co se týká obsáhlého vyjádření žalobce k institutu bezpečné země původu, soud uvádí, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí Arménie nebyla na seznamu bezpečných zemí původu, který stanoví vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, žalovaný tedy ani nevycházel z předpokladu, že jde o bezpečnou zemi původu. Námitka se tak mívá s důvody rozhodnutí.
22. K tvrzení žalobce, že na území pobývá ve společné domácnosti s občankou České republiky, soud uvádí, že tato skutečnost nemá s ohledem na rozsudek Soudního dvora ve věci CD, C-257/22 vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Tuto skutečnost budou muset posoudit příslušné správní orgány, a to buď v případě podání žádosti o povolení k pobytu nebo v případě shledání důvodů pro zahájení nového řízení o správním vyhoštění.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení

představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za čtyři úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby ze dne 9. 1. 2022, podání kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 2. 2022, č. j. 19 A 2/2022-35, vyjádření ze dne 3. 12. 2023] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 12 400 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tak činí 13 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. ledna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně